

Sygn. akt III AUa 883/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Lublinie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 listopada 2015 r. sygn. akt VII U 1155/15

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala J. B. prawo do emerytury od(...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. B. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

Sygn. akt III AUa 883/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 11 czerwca 2015 roku odmówił J. B. przyznania emerytury, mimo wykazania na dzień 1 stycznia 1999 roku okresu ubezpieczenia społecznego wynoszącego 26 lat 6 miesięcy 5 dni. Jednakże wnioskodawca na wymagany do dnia 1 stycznia 1999 roku okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wynoszący 15 lat udowodnił jedynie 5 lat 5 dni. Zakład nie uwzględnił do

pracy w szczególnych warunkach: zatrudnienia w (...) S.A. od dnia 5 marca 1980 roku do dnia 13 lipca 1992 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony z uwagi na to, że w świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 listopada 2000 roku brak jest powołania rozporządzenia Rady Ministrów.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. B. wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, że był zatrudniony w warunkach szczególnych przez ponad 15 lat. Niezasadnie ZUS nie uznał pracy w szczególnych warunkach w (...) S.A. od dnia 5 marca 1980 roku do dnia 13 lipca 1992 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 roku oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

J. B., urodzony (...), wnioskiem zgłoszonym w dniu 18 maja 2015 roku domagał się przyznania emerytury.

Poza sporem jest, że wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie zgromadzonych dokumentów organ rentowy ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania wnioskodawcy ubezpieczeniom społecznym w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 5 lat i 5 dni pracy w szczególnych warunkach.

J. B. (noszący wcześniej nazwisko B.) z dniem 8 listopada 1979 roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy. Rozpoczął pracę jako kierowca samochodu N.. Pismem z dnia 23 lipca 1980 roku wnioskodawcy z dniem 1 sierpnia 1980 roku, powierzono prowadzenie i obsługę samochodu marki S.-Chłodnia o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Szczegółowe czynności wnioskodawcy jako kierowcy zostały określone w zakresie czynności podpisanym przez niego.

W dniu 1 grudnia 1980 roku między pracodawcą a wnioskodawcą i konwojentem C. K. została zawarta umowa zlecenia o wspólnej odpowiedzialności materialnej kierowcy i konwojenta za powierzone im towary dystrybucyjne. Na mocy tej umowy wnioskodawca był zobowiązany do wykonywania czynności spedycyjnych za i wyładunku, rozliczeń towarowych na samochodach dystrybucyjnych przy realizowaniu dostaw do sklepów detalicznych i innych odbiorców. Za wykonywanie tych czynności wnioskodawca miał otrzymywać wynagrodzenie określone w par.6 umowy. Umowy analogicznej treści zostały zawarte przez wnioskodawcę także w dniach: 1 lipca 1982 r., 16 czerwca 1986 r., 20 czerwca 1987 r.

Wnioskodawca, będąc kierowcą samochodu S., rozwoził razem z konwojentem towar mrożony w postaci lodów, mrożonek i innych produktów garmażerii do sklepów, restauracji położonych w L., P., S., B.. Załadunek odbywał się z rampy w chłodni na samochód. Wnioskodawca zajmował się załadunkiem razem z konwojentem. Załadunek trwał godzinę do półtorej a nawet 3 godziny. Po przyjechaniu do sklepu wnioskodawca zajmował się rozładunkiem, wnosił towar do sklepu. Czas trwania rozładunku zależał od ilości towaru. Jeśli była rozładowywana tona towaru to trwało to ok. godziny. Wnioskodawca zajmował się także transportem świeżych warzyw i owoców z punktów skupu do chłodni. Uczestniczył w załadunku towaru. J. B. woził również towar do innych chłodni. Wówczas inne osoby zajmowały się załadunkiem.

W okresie od 22 października 1990 r. do 26 maja 1991 r. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym.

Stwierdził Sąd, że stanowisko kierowcy w swoim zakresie obejmowało szereg innych czynności, które wnioskodawca obowiązany był również wykonywać, poza prowadzeniem pojazdu ciężarowego. Wnioskodawca w trakcie swojego zatrudnienia zajmował się załadunkiem i wyładunkiem towarów, które przewoził następnie do sklepów i restauracji, a także przywoził z punktów skupu. Otrzymywał dodatek za spedycję oraz za rozładowywanie towarów. W świetle powyższych dowodów Sąd uznał za nieprawdziwy zapis w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach

z dnia 24 listopada 2010 r., że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że J. B. wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, prace w warunkach szczególnych. Nie świadczył także pracy w warunkach szczególnych od 8 listopada 1979 r. do 31 lipca 1980 r., gdyż był kierowcą samochodu dostawczego „N.”.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek do uzyskania emerytury określonej w art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) oraz § 2 ust. 1, § 3, § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), stosowanym przez odesłanie zamieszczone w art. 32 ust. 4 ustawy.

W ocenie Sądu ubezpieczony nie wykonywał przez co najmniej 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazanego w wykazie A dziale VIII, poz. 2, a mianowicie prac kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Zdaniem Sądu ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bezsprzecznie, że wnioskodawca będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) poza prowadzeniem samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wykonywał również szereg innych czynności (załadunek i rozładunek towarów, spedycja), co powoduje, iż nie można przyjąć, by stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł J. B. reprezentowany przez radcę prawnego. Zaskarżając wyrok w całości skarżący zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez wadliwą ocenę dowodów prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych, a polegającą na:

1. uznaniu, że nie legitymuje się 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, będącym obligatoryjną przesłanką przyznania jemu emerytury w obniżonym wieku,
2. uznaniu, że załadunek i wyładunek towarów przez kierowcę pojazdu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, nie jest pracą kierowcy, w sytuacji gdy wykonywany przez kierowcę załadunek i wyładunek towarów przewożonych obsługiwany przez tego kierowcę samochodem należy do czynności związanych z wykonywaniem przewozu drogowego zaliczanych do czasu pracy kierowcy,
3. błędnym ustaleniu, że z uwagi na wykonywanie czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem towarów przewożonych obsługiwany przez niego samochodem nie udowodnił, aby wykonywał pracę kierowcy pojazdu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w sposób ciągły i w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r.;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

1. art. 184 ust 1 - 3 w zw. z art. 32 ust 1,1a i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez

uznanie, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie posiadał 15 - letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż do okresu tego nie można zaliczyć jego pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r., gdyż poza kierowaniem pojazdem wykonywał także czynności związane z załadunkiem i rozładunkiem towarów przewożonych obsługiwanym przez niego samochodem, i w związku z tym nie przysługuje mu prawo do emerytury po ukończeniu 60 lat,

2. § 2 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i zapisów zawartych w wykazie A dział VIII pkt 2 załącznika do tego rozporządzenia poprzez nieuznanie za pracę w warunkach szczególnych pracy kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r. wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy z uwagi na wykonywanie przez niego poza kierowaniem pojazdem także czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem towarów przewożonych obsługiwanym przez niego samochodem,

3. art. 6 ust 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (tj. Dz. U. 2012, poz. 1150 ze zm.) poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że do czasu pracy kierowcy zalicza, się m. in. załadowywanie i rozładowywanie towarów, nadzór nad załadunkiem i rozładunkiem oraz oczekiwanie na załadunek i rozładunek.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie prawa do emerytury i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm prawem przepisanych. Alternatywnie skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wnosił o jej oddalenie.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację. Sąd wyraził pogląd, że czynności spedycyjne, w tym załadunkowe i wyładunkowe powierzone przez pracodawcę umowami zlecenia nie należą do pracy kierowcy w rozumieniu regulacji zawartej w wykazie A dziale VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Pracą kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony jest wykonywanie przewozu drogowego, polegającego na kierowaniu pojazdem w ruchu drogowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I UK 483/14 – LEX nr 1929076). Wyłącznie tak rozumiana praca kierowcy stanowi pracę w szczególnych warunkach, o ile jest wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymaga wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i innych użytkowników ruchu drogowego, ponadto jest też uciążliwa z uwagi na środowisko wykonywanej pracy. Czynniki te niekorzystnie działają na organizm ludzki prowadząc do obniżenia wydolności do pracy zawodowej. Inaczej mówiąc kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, zatrudniony w ramach stosunku pracy jest uważany za pracownika wymienionego w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dodatkowe czynności wykonywane przez skarżącego w ramach dobowego dnia pracy nie miały niekorzystnego wpływu na organizm ludzki. Z tego powodu nie mogą być traktowane za pracę w szczególnych warunkach w znaczeniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów. Czynności ładowania towaru nie są czynnościami integralnie związanymi z pracą kierowcy samochodu ciężarowego. Praca w warunkach szczególnych łączona z takimi czynnościami nie jest wykonywana w pełnym wymiarze i w rezultacie skarżący nie wykonywał pracy kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zarzucił naruszenie:

1. art. 184 ust 1 - 3 w zw. z art. 32 ust 1,1a i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez uznanie, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie posiadał 15 - letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, gdyż do okresu tego nie można zaliczyć jego pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym

powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r., gdyż poza kierowaniem pojazdem wykonywał także czynności związane z załadunkiem i rozładunkiem towarów przewożonych obsługiwanym przez niego samochodem,

2. § 2 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i zapisów zawartych w wykazie A dział VIII pkt 2 załącznika do tego rozporządzenia poprzez nieuznanie za pracę w warunkach szczególnych pracy kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r. wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy z uwagi na wykonywanie przez niego poza kierowaniem pojazdem także czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem towarów przewożonych obsługiwanym przez niego samochodem,

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie odwołania, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokiem z 31 sierpnia 2017 roku Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zaznaczył, że praca kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony jaką świadczył wnioskodawca polega na wykonywaniu przewozu drogowego. Do zadań pracownika należy bezpieczne przetransportowanie określonych towarów z czym wiąże się obowiązek zabezpieczenia przewożonego ładunku co może polegać zarówno na nadzorze nad prawidłowym załadowaniem i rozładowaniem samochodu jak i na osobistym wykonywaniu takich czynności. Wykonywanie takich czynności było i jest integralną częścią obowiązków pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W aktualnym stanie prawnym znalazło to potwierdzenie w przepisach ustawy a z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (Dz. U z 2012 roku poz. 1155 ze zm.) Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 6 ust. 2, czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego, w szczególności załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem. Skoro zaś czynności polegające na załadowaniu i rozładowaniu (nadzoru nad załadunkiem i rozładunkiem) prowadzonego pojazdu są obowiązkami pracowniczymi osoby zatrudnionej na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, to nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że wykonując je świadczy jakąś inną pracę niż pracę kierowcy samochodu wymienioną w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze samochodu wymienioną w stanowiącym załącznik do rozporządzenia wykazie A dział VIII. poz. 2. Do żadnych innych wniosków nie uprawnia okoliczność, że w punkcie wykazu w którym zakwalifikowano pracę kierowcy (między innymi samochodu ciężarowego) do prac w warunkach szczególnych nie wymieniono czynności ładowania towaru, co zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 sierpnia 2014 roku II UK 537/13 (LEX 1521351). miałyby świadczyć o tym, że nie są to czynności integralnie związane z pracą kierowcy, wobec czego praca w warunkach szczególnych łączona z takimi czynnościami nie jest wykonywana w pełnym wymiarze. Powołany punkt wykazu A nie dotyczy bowiem pracy polegającej na prowadzeniu samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, lecz pracy kierowcy takiego pojazdu z uwzględnieniem jej specyfiki wymuszającej wykonywanie przez pracownika zatrudnionego na takim stanowisku także innych czynności niż samo prowadzenie pojazdu. Oprócz czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem towaru praca kierowcy obejmuje również czynności np. czynności spedycyjne, obsługę codzienną pojazdów i przyczep, inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób pojazdu czy rzeczy niezbędne formalności administracyjne czy utrzymanie pojazdu w czystości. Wszystkie te czynności wpisują się integralnie w zakres pojęcia prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nie są więc innymi czynnościami łączonymi z pracą kierowcy samochodu ciężarowego w warunkach szczególnych, lecz świadczeniem takiej pracy podobnie jak

prowadzenie pojazdu. Tym samym ich wykonywanie nie może prowadzić do stwierdzenia nieświadczenia przez kierowcę w tym charakterze pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Biorąc to pod uwagę, sąd Najwyższy uznał, że Sąd drugiej instancji przyjmując, że w związku z wykonywaniem czynności załadunkowych i rozładunkowych skarżący nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony naruszył wskazane w skardze przepisy prawa materialnego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy uznał zarzuty kasacyjne za uzasadnione, i na podstawie art. 398¹⁵ § k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja jest zasadna.

Stan faktyczny w sprawie nie jest sporny i został przedstawiony w motywach wyroku Sądu I instancji.

J. B., urodzony (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania wnioskodawcy ubezpieczeniom społecznym w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 5 lat i 5 dni pracy w szczególnych warunkach. Nie jest sporne, że przyjęcie, że dodatkowy okres jego pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 sierpnia 1980 r. do 13 lipca 1992 r. (z uwzględnieniem - wyłączeniem urlopu bezpłatnego) powoduje, że spełnia wszystkie przesłanki przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym.

W świetle ustaleń nie budzi wątpliwości, że skarżący w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Pismem z dnia 23 lipca 1980 roku wnioskodawcy z dniem 1 sierpnia 1980 roku, powierzono prowadzenie i obsługę samochodu marki S.-Chłodnia o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca, będąc kierowcą samochodu S., rozwoził razem z konwojentem towar mrożony w postaci lodów, mrożonek i innych produktów garmazerii do sklepów, restauracji położonych w L., P., S., B.. Załadunek odbywał się z rampy w chłodni na samochód. Wnioskodawca zajmował się załadunkiem razem z konwojentem. Po przyjechaniu do sklepu wnioskodawca zajmował się rozładunkiem, wnosił towar do sklepu.

Zgodnie z treścią art. 398²⁰ zd. 1 k.p.c. Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w sprawie przez Sąd Najwyższy. Oznacza to, że Sąd drugiej instancji, rozpoznając ponownie sprawę, nie może interpretować ani przepisów prawa procesowego, ani przepisów prawa materialnego odmiennie niż to wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego.

Wykładnia mających zastosowanie w sprawie przepisów została przedstawiona w motywach uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego, nie ma potrzeby jej powielania.

Sąd Najwyższy zaznaczył, że praca kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony polega na wykonywaniu przewozu drogowego, co jednak nie może być utożsamiane wyłącznie z kierowaniem pojazdem. Wykonywanie zadań polegających zarówno na nadzorze nad prawidłowym załadowaniem i rozładowaniem samochodu jak i na osobistym wykonywaniu takich czynności jest integralną częścią obowiązków pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W aktualnym stanie prawnym znalazło to potwierdzenie w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (Dz. U z 2012 roku poz. 1155 ze zm.). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 6 ust. 2, czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego, w szczególności załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem.

Nie ma więc żadnych podstaw do stwierdzenia, że wykonując te czynności wnioskodawca świadczył jakąś inną pracę niż pracę kierowcy takiego samochodu wymienioną w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów

z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykazie A dział VIII. poz. 2 . Powołany punkt wykazu A nie dotyczy bowiem pracy polegającej na prowadzeniu samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, lecz pracy kierowcy takiego pojazdu z uwzględnieniem jej specyfiki wymuszającej wykonywanie przez pracownika zatrudnionego na takim stanowisku także innych czynności niż samo prowadzenie pojazdu. Oprócz czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem towaru praca kierowcy obejmuje również np. czynności spedycyjne, obsługę codzienną pojazdów i przyczep, inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób pojazdu czy rzeczy niezbędne formalności administracyjne czy utrzymanie pojazdu w czystości. Wszystkie te czynności wpisują się integralnie w zakres pojęcia prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nie są więc innymi czynnościami łączonymi z pracą kierowcy samochodu ciężarowego w warunkach szczególnych, lecz świadczeniem takiej pracy podobnie jak prowadzenie pojazdu. Tym samym ich wykonywanie nie może prowadzić do stwierdzenia nieświadczenia przez kierowcę w tym charakterze pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tym stanie rzeczy zasadne są zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego - art. 184 ust 1 - 3 w zw. z art. 32 ust 1, 1a i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także § 2 i 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca spełnia przesłanki określone w powyższych przepisach, co skutkuje przyznaniem mu prawa do emerytury od daty osiągnięcia wieku 60 lat.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) oraz § 10 ust 4 pkt 1 tegoż rozporządzenia.